

Đời không như ta vẽ

Các bạn thân mến,

Ngày còn nhỏ, tôi rất thích đi chùa với bà Nội hay bà Ngoại mỗi khi có dịp cúng kiến lễ bái. Cái hấp dẫn đầu tiên là được ăn cơm „chùa“ lúc nào cũng ngon hơn cơm nhà bà Dì tôi nấu. Quanh quần bên các bà, tôi nhập tâm với câu nói rất thường nghe là „Đời là bể khổ, Đi chùa lễ bái cho bớt khổ. Làm lành tránh dữ để được phước về sau không khổ.....“ Biết như vậy chứ chẳng hiểu gì. , Vào trung học, không còn thì giờ xách giỏ trà cho Ngoại, Nội nữa nên tôi ít đến chùa hơn, chỉ đến khi có lễ lớn trong năm, nhất là những đêm cúng Giao Thừa và sáng mùng một là cả nhà đều xúng xính lễ lộc viếng chùa gần nhà. Thời gian bắt đầu biết suy tư, tôi hay nghe câu nói „Đời là vô thường“ mỗi khi trong nhà, họ hàng hay bạn bè bên ngoài gặp những tình huống buồn khổ, mất mát, đổ vỡ, thua thiệt----Nghe thấy như vậy, tôi cũng thấy ớn ớn trong lòng, mong sao cho mình đừng dính dáng đến hai chữ bị cho là không mấy đẹp này....

Rồi bôn ba xứ người vì công danh, vì hoàn cảnh đất nước, môi trường....Đạo Phật được tôi mang theo là tượng Phật Di Lặc nhỏ má đeo cho trên cổ, cùng với tấm hình Phật Bà Quán Thế Âm khổ 4,5x7,5 cm với bốn chữ in bên dưới: „Ứng hiện tùy cơ“ tôi và đem ra thực hành từ các bài học qua cách sống, cách hành xử của Bà Nội, Ngoại, của ba má với họ hàng hai bên, với hàng xóm, với mọi người chung quanh. Trong thâm tâm, tôi vẫn tự hào mình là người con Phật vì gia đình theo đạo Phật, và tôi sống với niềm tin đó mặc dầu không hiểu chi nhiều.

Rồi các cơ duyên lành cho tôi có cơ hội đến với đạo Phật nhiều hơn. Gia đình tôi được nếm chút ít vị ngọt thâm diệu và gần gũi Bụt hơn nhờ phương pháp tu tập của Sư Ông Làng Mai giảng dạy, và cho đến hôm nay tôi vẫn có niềm tin vững chắc và nhất là niềm vui không bờ bến trong từng bước chân, từng hơi thở được soi rọi bởi ánh sáng Chánh Niệm do Sư Ông cùng Tăng đoàn đưa đường chỉ lối...

Và tôi ngộ thêm rằng, Vô thường cũng đem lại cho ta rất nhiều niềm vui và hạnh phúc nữa...nhất là hiểu rõ Vô Thường hơn, một nguyên lý bất di dịch, phi thời gian, không gian và bao trùm lên cả vạn vật, vũ trụ. Một định luật mà bất cứ ai ai cũng phải trải qua.

Các bạn thân mến,

Cho nên tôi có thể thừa với các bạn điều này: Đời không chỉ là toàn khổ đau, bất như ý như bạn tưởng, và đời cũng không phải là mơ, là toàn màu hồng, là lúc nào cũng hạnh phúc như bạn nghĩ! Mà Đời chỉ là Đời thôi, với đầy đủ hỷ nộ ái ố, ngọt đắng cay bùi, chứa đầy tiếng cười nhưng cũng không thiếu nhiều tiếng khóc. Và **Đời như thế nào là do tâm tưởng của bạn, chứ không phải do cuộc đời.**

Cuộc đời của mỗi chúng ta là một trường thiên diễn biến vô tận của chính tâm thức ta, nó không có điểm bắt đầu như ta nghĩ và nó cũng không có điểm kết thúc gọn gàng như ta suy xét. Nửa ngày trước đây ta buồn, ta rơi nước mắt vì phải chia tay với người ta thương mến, ta cảm thấy khổ đau, có khi buột miệng oán trách cuộc đời lá lay...Rồi ngày nào đó ta gặp lại người ta thương, nên ta nhìn đời bằng màu hồng, thật đáng yêu, đáng quý...Cho nên rõ ràng, buồn vui, yêu ghét không phải do cuộc đời đưa tới mà do tâm thức nơi mỗi chúng ta. Tâm ta thế nào, ta sẽ nhìn đời đúng như thế ấy và ta sẽ có sẵn cho mình một bức tranh cuộc đời theo cách nhìn của ta. Tâm bình an giản dị thì bức tranh sẽ chỉ có một hai màu nhẹ nhàng, nhưng cũng sẽ có những bức tranh đầy rẫy màu sắc, chằng chịt nhiều màu, nhiều nét...làm người xem cũng phải rối tâm, chói mắt. Ta muốn vẽ cuộc đời bằng hình ảnh gì thì nó sẽ biểu hiện từ tâm thức của ta mà ra...và trên thực tế thì cuộc đời không giống như cái nhìn của ta đâu! Vậy thì cuộc đời là gì nhỉ. **Nó chẳng là gì cả! Nó chỉ là thế thôi!** Vấn đề là ta sống với ta như thế nào từ lúc ta bước vào đời và Đời của ta là như thế..

Là người con Phật, ta có được một số công cụ, phương pháp để có thể thấy được sự thật là ta đang có ít nhiều phiền não khổ đau, ta nhận ra những nguyên nhân về sự có mặt của nó, rồi ta thật lòng muốn dập tắt những ngọn lửa nóng cháy đó bằng các phương cách then chốt trong Bát Chánh Đạo...để ta được sống tương đối hài hòa, ung dung, thanh thản trong cuộc đời ngày càng đua chen bận rộn. Ta biết cách quay về, nhận diện bản thân và ngồi chơi với tâm thức của mình, chấp nhận và mỉm cười với những hình ảnh vui buồn đang có mặt, đang vận hành nơi tâm thức, ta sẽ nhận ra ta đã là ai, đã làm gì trong quá khứ, ta đang đứng nơi đâu trong giây phút hiện tại này và sẽ là ai với đầy rẫy những tư duy cùng hành động trong tương lai giữa dòng sông đời luôn trôi vô tận.

Và trong dòng chảy ngàn đời đó, chiếc thuyền chánh pháp cùng đầy đủ công cụ mà lâu nay ta tinh tấn tu tập qua cái vòng tròn sống động của Bát Chánh

Đạo...sẽ giúp ta thấy đâu là chánh, đâu là tà...có được thái độ không bám lấy bất cứ một cái gì để không bị mắc kẹt vào những ảo vọng. Ta biết nói không, biết dừng lại, trở về chăm sóc, nuôi dưỡng thân tâm, không chạy theo bất cứ một cái gì trong cuộc đời đầy ảo ảnh. Ta biết dừng lại để nhận rõ, mỉm cười và buông bỏ mọi vọng tưởng đủ màu vạn sắc và vượt qua nhẹ nhàng mà không bị cuốn trôi theo hay bị nhận chìm trong đó.

Một khi đã thành tựu được việc này, ta sẽ sống hài hòa không vướng mắc, an nhiên trong một cuộc đời tương đối chân thật và chắc chắn sẽ nếm được hương vị Tịnh độ của chư Phật chứ không phải nhọc công kiếm tìm đâu xa.

Xin gửi năng lượng tinh tấn cho nhau để chúng ta cùng chung bước.

Hiên trúc – Hè 2020

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

